

Missa del Gall amb final americà

Dissabte, 23 de desembre

Des que vaig saber que era l'escollida per recitar el Poema de Nadal d'en Josep M. de Segarra a la Missa del gall, juntament amb l'Albert, ai l'Albert, el procés d'esverament s'ha apropiat de mi d'una manera exagerada i incontrolada. Sí, seré la parella de l'Albert, el meu ídol en tots el sentits. Un noi fet, il·lustrat, ben dotat i situat, com no, a Barcelona ja fa temps. Ell ja ho ha fet alguna vegada, de llegir, i per a mi, en canvi, serà la primera vegada. Com podeu imaginar els meus pares estan contents que jo, Laura, la seva filla, reciti a la Missa del gall, són molt de missa. Jo també ho estic, però per altres motius.

Hem acabat de fer el sopar amb la colla. El mateix sopar que fem cada dissabte... de gairebé tots els dissabtes de l'any. Estem fent (també) el mateix recorregut de bars, de cada cop menys bars en aquests moments. I també els temes de conversa no varien gaire. Però aquest vespre, vigília del 24 de desembre, no em preocupa.

Ara estic asseguda en un tamboret davant d'una barra de bar. Tinc la colla al voltant i al meu costat, enganxat, en Joan; ja va pel seu tercer (de moment) gintònic i amb símptomes evidents de procés de descomposició (facial). Cada cop dissimula menys perquè ja no pot, i em clava directament la mirada entelada al meu darrere per mirar el tanga. Sé que això l'excita, però també sap que en aquests moments ell no és la meua opció. Si passen els anys i no trobo res millor, ell sempre estarà esperant, així és la vida. En fi, no m'amoïna perquè demà és la nit de Nadal.

Diumenge, 24 de desembre

M'he llevat tard i he ajudat una estona 3ls meus pares a la botiga. Hem dinat i ells han tornat a la feina; avui és dia de vendes i estaran molt ocupats tota la tarda, no hi ha perill que pugin a casa, a menys que a la meua mare li vingui un d'aquells *caprados* i hagi de venir a prendre una mica d'aiguanaf. Estic esperant que vingui l'Albert. L'he convidat a fer el cafè i hem d'assajar una mica, coordinar, per poder recitar aquesta nit. Però tinc unes altres intencions. Vull aprofitar que aquesta tarda tindrà, jo sola, a l'Albert i fa dies que ho preparo. Faig una ràpida repassada mental per si ho tinc tot a punt, quan de cop sona el timbre de la porta

Ding, donggg!!! Ostres, ja és aquí. Obro la porta i educadament ens fem un petonet a cada galta.

- Hola, Laura.

- Hola, Albert.

L'he notat sorprès i una mica, força, incòmode. No es podia imaginar que el rebria amb un *viso* negre i transparent. Espero que la meua mare no sàpiga que l'hi he fet servir. El pobre Albert no sap a on mirar.

- Si vols em canvio, però jo, dintre de casa, normalment vaig així –quina bestiesa acabo de dir. Em quedo tan ampla!

- No, no cal...

El faig passar (fred i sense pols) al menjador-saló.

Normalment els meus pares fan vida a la cuina i el menjador s'obre només per dies assenyalats. El convidat a seure al sofà i li demano què vol prendre, però recomano que provi una infusió de te natural que vaig portar del meu viatge al Marroc. Assenteix amb el cap, mentre fulleja les revistes que hi ha a la tauleta. Abans ja havia amagat les revistes del cor, que són les de consum a casa, i n'hi he posat d'altres de més adients.

Des de la cuina espio l'Albert com va mirant al seu voltant. Observa la decoració i es fixa en el prestatge on hi ha els llibres (la majoria ja anaven amb la compra del moble i els altres són dels que donaven -quan en donaven- a les entitats bancàries). Quan tinc la infusió preparada hi afegeixo una bona dosi d'herba de *maria*,

FUSTERIA

Barbonell, s.l.

Carrer del Mur, 7 - Tel. i Fax 972 74 08 34 - 17867 CAMPRODON (Girona)